

HARLEQUIN®

Kingitused.

Kate Hewitt

RASEDUSE KLAUSEL NENDE
PABERABIELUS

Originaali tiitel:

Kate Hewitt

Pregnancy Clause in Their Paper Marriage

2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Liisa Köster

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Kate Hewitt

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2024.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10450124

ISBN 978-9916-31-542-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

Esimene peatükk

Lana Smith liikus sihikindlalt läbi jõuka rahvahulga, tema jääsinine pilk libises üle New Yorgi ärimaailma tippude elegantsetes soengutes peade. Seltskonnategelased vestlesid pankurite, advokaatide ja ettevõtjatega, samal ajal kui seitsmeteistkümmeliikmelise orkestri helid kõlasid üle kõliseva naeru ja kristallikõlina. Kõigi nende tõusvate ja säravate tähtede seas ei näinud ta meest, keda otsis, meest, keda ta otsis harva, kuid keda ta praegu hädasti vajas.

Oma abikaasat.

„Lana!“ Albert, vananev imelaps, kes oli aasta tagasi kasutanud Lana ettevõtte suhtekorraldusteenu-seid, et taastada oma mõnevõrra longus maine, astus tema poole, käed välja sirutatud, et anda talle õhusuudlus mõlemale põsele. Lana tegi vajalikke suudlushääli, enne kui tagasi tõmbus ja mehele naeratas, püüdes mitte näida nii segasena, kui ta end tundis. *Kus* Christos oli? Varem samal päeval saatis Christos talle sõnumi, et tuleb täna õhtul. Lana oli kohal viibimise osas kõhelnud, sest see oli tema neljas üritus selle nädala jooksul, kuid neile mõlemale oli kasulik, kui nad lühidalt ja armsalt koos avalikkuse ette tulid. Kuid see ei olnud põhjus, miks Lana meest praegu otsis.

„Ma nägin su abikaasat natuke aega tagasi,“ ütles Albert ja Lana pilk ahenes, kui ta süda hüppas.

„Tõesti?“ Lana võttis lonksu kihisevast veeklaasist, püüdes mitte kõlada nii innukalt, kui ta end tundis. „Las ma arvan. Oli ta viskibaaris?“

Albert naeratas järeleandlikult. „Kuidas sa teadsid?“

„Christos eelistab alati väiksemat ja kinnisemat vaatajaskonda,“ ütles Lana, kuigi ta polnud kindel, et see täiesti tõsi oli. Mees, kes oli kolm aastat tema abikaasa olnud, oli naise jaoks endiselt mõistatus ja õigustatult. Lana ei olnud mehe paremini tundma õppimisest eriti huvitatud ja Christos tundis naise suhtes sama. Nende mugav abielu oli neile mõlemale sobinud; neil oli teineteise vastu terve austus ning meeldiv ähvardusteta kiindumus ja sõprus ning see oli kõik, mida oli edukaks abieluks vaja.

Kuni praeguseni.

„Ma peaksin talle tere ütleva minema,“ ütles Lana Albertile naeratades. „Oleme viimastel nädalatel olnud kui laevad, mis öösel teineteisest mööduvad.“ Viimased paar aastat, kuid keegi ei teadnud seda silmapaistvat fakti, mis oli sisuliselt nende abielu mõte.

„Ära jää võõraks,“ hüüdis Albert talle järele, kui naine ballisaali uste poole kõndima hakkas. „Mul on sõber, kelle imago vajab veidi lihvimist... ta on noor, tõusev, kuid kohmakas. Tead, kuidas see on. Ma mainisin su nime.“

Lana pöördus tagasi, et heita Albertile kiire naerata-pilk. „Tead, kuidas mind leida,“ vastas Lana oma pikki, täiuslikult sirgeid maasikablond juukseid selja taha lükates ja kõndis siis edasi, pea püsti, nõrk naeratus huultel, noogutades külalistele, keda ta teadis või kelle vähemalt ära tundis.

Lana oli peaaegu kümme aastat olnud osa sellest rahvahulgast, esmalt sabas jõlkujana, kui ta oli alustanud linna ühe suurima PR-firma madala administratiivassistendina, püüdes ikka veel aru saada, kes ta on, ja siis tõustes konsultandiks ja seejärel – nii valusast vajadusest kui ka ambitsioonidest ja soovist – asutas kuus aastat tagasi oma firma, jättes seljataha karjääri – ja südamevalu. Hetkeks meenutas Lana neid aastaid, mil ta oli olnud nii noor, nii mõjutatav, nii murtud, kõike seda tänu ühele mehele.

Kuid Lana ütles, et ta võib enda ees aus olla – kui Anthony Greaves poleks tema südant murdnud ega uhkust peaaegu tolmuks jahvatanud, poleks naine võib-olla kunagi alustanud oma ettevõtet või abiellunud Christos Diakosega.

Kolme aasta tagune abielu New Yorgi mõistatusliku tehnoloogainvestori Christosega, keda peeti kunagi kõige ahvatlevamaks poissmeheks, oli kirsiks tordil, kinnitades Lana edu nii ühiskonnas kui ka äris. Mitte et tal selleks meest vaja oleks, aga Lana mõistis vajadust olla pragmaatiline.

Mis oli täna õhtul kõige olulisem. Lana selgitaks Christosele oma uut plaani sama asjalikult nagu siis, kui mees oli nende abiellumisega nõustunud, ja see oleks kõik. Kuid naise sisemuse kokku tõmbumine ja südametöö äkiline kiirenemine rääkisid teist lugu.

Millegipärast ei uskunud Lana, et see saab olema nii kerge või lihtne, kui ta soovis ja vajas. Isegi pärast kolm aastat kestnud abielu ei saanud ta öelda, et ta oma abikaasat tõeliselt tundis või teaks, kuidas Christos

reageerib ettepanekule, mille ta kavatses mehele teha, kuid Lana teadis, et vaatamata mehe naerule ja kergele käitumisele, oli mehel absoluutsest terasest südamik. Christos ei olnud sellesse linna tunginud ega võtnud üle äri äri järel, polnud hoidnud oma närvi kõige riskantsemates investeeringutes, mida mõelda võis, ega tõusnud mõne aastaga multimiljonäri staatusesse ainuüksi võlu tõttu, ehkki seda oli tal ka kuhjaga.

Ballisaali imposantse kahepoolse ukseava juures tegi Lana pausi, tõmbas enese rahustamiseks hinge, nihutas juukseid veel kord õlgadelt, sirutas selgroogu. Helesinine lihtne satiinist õhtukleit, mida ta kandis, sobis tema silmadega ja pani need paistma nagu jääsambad, mis oli täpselt see pilt, mida ta saavutada püüdis, kui ta oma murtud südamega mina uuesti leiutas. 23-aastaselt – peen, pisut kõrvale hoidev, kuid lõppkokkuvõttes ligipääsetav, sihikindel, kuid samas ka võluv, mistõttu ta naeratas kõigile, keda nägi, laskmata naeratusel *päris* silmadesse jõuda. Ta oli PR-konsultandina pikka aega õiget imagot kujundanud, olnud keegi, kes pidi olema ühtaegu püüdlük ja vastutulelik, sõbralik, kuid alati professionaalne. Pealegi tekkis Lanal pärast tormist lapsepõlve ja üksikut hukatuslikku romantikat reserveeritus loomulikult; see oli nagu soomusrüü maailma kivide ja noolte vastu – selline, mida ta teadis, et vajab.

Ometi oli Lanal mõnikord ebamugav kipitav kahtlus, et tema abikaasa nägi sellest hoolikalt ehitatud fassaadist läbi – ehkki ta selle all oleva kohta midagi öelda ei osanud. Midagi, mida ta kellelegi polnud paljastanud

ega kavatsenud paljastada, isegi mitte endale. Lana oli selle üksiku väikese tüdruku, selle murtud südamega naise juba ammu maha jätnud, kaua aega tagasi.

Lõug väljakutsuva nurga all, suundus Lana hotelli viskibaari, hoolikalt kureeritud mehelikkuse koopasse, kus olid sügavad nahast klubitoolid, mahagonist baar, mille taga särasid pudelites saja erineva viskimargi merevaiguvärvi toonid.

Lana nägi Christost kohe, tema pilk tõmbus instinktiivselt mehe magnetilisele kohalolekule, leides abikaasa kergesti poole tosina mehe hulgast. Christos oli nii tähelepanuväärne, nii karismaatiline, kui ta lamas nahktoolis, viskiklaas hooletult sõrmede vahel. Tumedad sassis veidi liiga pikad juuksed, võimas üle meeter kaheksakümne nõtkke keha, nii et mees oli peajagu kõikidest ruumis olevatest meestest pikem. Kuldrohelist silmad, mis nägid sageli välja unised, kuid Lana teadis paremini; Christos nägi kõike. Tõenäoliselt lahkuks Christos sellelt niinimetatud seltskondlikult kohtumiselt mitme ärinõuandega või isegi tulevase lepinguga. See oli üks asju, mida Lana Christose juures imetles. Üks põhjustest, mis tegi Christosest hea abikaasakandidaadi.

Lana astus sammu baari poole ja ootas, kuni mees teda märkab. Teine asi, mida ta Christose juures imetles – ta ei mänginud mängu. Ei teeselnud, et ei näe Lanat rumala ego tõttu, nagu paljud mehed seda tegid. Nii nagu Anthony oli teinud, tema pilk oli pahatahtlikult Lanast üle libisenud, kui Lana oli vaadanud, kuidas Anthony teise naisega vestles.

Ei, Christos pöördus kohe, kui naine ruumi astus, mehe pilk oli Lanal nagu laser, naise keha läbis seepeale ootamatu kuumusehoog ja pulss kiirenes.

Lana oli juba ammu harjutanud end mitte reageerima sellele pilgule, mis näis sageli unine, kuid oli siiski nii sihikindel, või sellele võimsale kehale, mille õlgade lihased lainetasid mehe nõõbitava tärgeldatud valge puuvillase särgi all. Lana ei reageerinud tema habemeajamisvedeliku bergamotilõhnale ega mehe pikale, lõdvestunud kõnnakule nagu lõvil, kellel pole vaja isegi hüpata. Keemia, rääkimata tegelikust seksist, polnud kunagi nende tehingute osaks olnud ja sellel oli väga hea põhjus.

Ja see ei saa osaks sellest hoolimata, mida ta Christoselt küsida kavatses. Jällegi läks Lana sisemus pingule. Kas ta tõesti tahtis seda teha? Kas ta julges? Lanal oli olnud kolm päeva selle üle järele mõtlemiseks, kolm päeva aega mõista, leppida, leinata. Kolm päeva, et kaaluda plusse ja miinuseid, püüda mitte tunda end emotsionaalsena, kuigi ta teadis sisimas, et see oli täielikult emotsionaalne otsus. Südamest pärit, selline, mida ta oli õppinud mitte tegema.

Ometi oli naine siin.

„Lana.“ Veel üks asi, millele naine oli õppinud mitte reageerima – Christose hääl. Rikkalik ja sügav ning alati naeruarjundiga. Mitte õela naeruga, üleoleva mehe pilkega – ja Lana teadis hästi, kuidas *see* kõlab –, vaid sellise mehe ehe huumor, kes leidis, et maailm on lõbus koht. Mõnes mõttes täiesti erinev Lanast, kuid Lanale meeldis see mehe juures. Christos rahustas teda ehk isegi tahtmatult.